

Michelle kan niet tegen geluiden

“Mijn vriend heeft het uitgemaakt: ik werd al kwaad op hem als hij alleen maar zat te ademen”

Michelle Kuppen (27) kan niet tegen bepaalde geluiden: “Thuis doe ik altijd oordopjes in. Eetgeluiden, gesmak, getik van bestek: zonder oordopjes zou ik helemaal doordraaien. Niemand houdt natuurlijk van gesmak, maar ik word er somber en teruggetrokken van en wil eigenlijk alleen nog maar keihard schreeuwen: ‘Ben je nou nóg niet klaar!’ Alsof iemand met z’n nagels over een schoolbord krast, maar dan tienduizend keer erger, zo heftig komen bepaalde geluiden bij mij binnen. Ik heb er al mijn hele leven last van. Misschien heeft het te maken met mijn vijf broers en zusjes, er was altijd herrie, altijd stress. Maar of het daar echt door komt, weet ik niet. Op mijn achttiende ging ik het huis uit.

Eindelijk rust. Maar ja, echt stil is het natuurlijk nooit. De zoemende koelkast, de keiharde tv van de buurman, het irritante getik van mijn collega’s op hun toetsenbord... Aan het eind van de week ben ik vaak uitgeput omdat ik me steeds moet inhouden om niet te schreeuwen dat ze op moeten houden. Kom maar niet langs, zeg ik dan tegen mijn vriend, want ik ben niet te genieten. En dan zit ik alleen op de bank, met de tv aan om het geluid van de tikkende regenpijp niet te horen. Niemand begrijpt het echt. Zelfs de psycholoog naar wie ik ooit toe ging, zat me aan te kijken alsof ik gek was, en nu ik het zelf vertel, denk ik ook: is het echt zo erg? Maar als ik weer een hele nacht

wakker lig van iemands ademhaling en ’s ochtends gebroken ben, dan voel ik me zo kansloos. Pas sinds een paar jaar weet ik dat het een naam heeft: misofonie. Ik wil er heel graag van af. Mijn vriend heeft het er zelfs om uitgemaakt, ik werd al kwaad op hem als hij alleen maar zat te ademen. Ja, ik kan me voorstellen dat je daar gillend gek van wordt. Hij komt alleen terug als ik opnieuw in therapie zou gaan, dus dat ga ik nu

“Ik erger me zelfs aan mijn zoontje”

weer proberen. Het ergste is dat ik me sinds kort ook aan mijn zoontje begin te ergeren. Zijn gehuil als baby vond ik helemaal niet vervelend, maar nu hij begint te smakken met eten, merk ik dat ik hem irritant begin te vinden. Dat is toch niet normaal? Dat ik me er zelfs bij mijn eigen kind niet overheen kan zetten, dat vind ik zó erg.”